

HREJTAJNĚ

Emma HART

 THE GAME

HREJT AJNĚ

Emma HART

 THE GAME

2014

Playing for Keeps (The Game, #2), copyright © 2013 by Emma Hart
Translation © 2014 by Martin Kolašín
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu PLAYING FOR KEEPS,
přeložil Martin Kolašín
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v květnu 2014

ISBN 978-80-87910-31-3

PODĚKOVÁNÍ

Na této knize se podílela spousta lidí, z nichž někteří si to možná ani neuvědomují. Několik z nich mi svými radami přispělo hned na začátku, jiní až později, ale všichni se nějakou měrou podíleli na jejím vzniku.

Mé kritické kamarádce, Rachel Walter, za to, že vždycky jen seděla a poslouchala moje výlevy. Vždycky dokážeš i z těch největších nesmyslů udělat něco smysluplného. Což je docela ironické, protože většina našich konverzací jsou nehorázné nesmysly. Děkuju ti za všechny ty vtipné hlášky, kterými jsi mě ohromovala na našich schůzkách.

Mým ‚předčtenářkám‘ – Rachel Walter, Zoe Pope, Alessandře Thomas, Laurelin Paige, Carey Heywood, Heather King, Holly Carter a Christině Pryor. A to ignoruju, že je Zoe Britka a Holly Australanka, díky vám za ‚odbritizování‘ našeho gangu. Sice mě pořád ještě nachytáte, ale zlepšuju se.

Dále nejlepším nezávislým autorkám, které znám... Alessandře Thomas, Lauren Blakely, Holly Carter, Karli Perrin, L. M. Augustine a Rachel Brookes. Během psaní této knihy jste mě dokázaly rozesmát a vaše kamarádství pro mě znamená všechno.

WRAHMS: Lidi, vy jste sice přispěli až v průběhu, ale to znamená, že jste méně důležití. Udržujete mě při smyslech a každičkému z vás jsem vděčná za komentáře na záležitosti, které jsou zde nepublikovatelné.

Blogerkám – vás jsem měla zmínit už strašně dávno a vždycky jsem na to zapoměla. Sice mi to chvíli trvalo, ale opožděně obrovské díky Zoe Pope z The Book Lovers, Kristy Garbutt z Book Addict Mumma, Avě Smith z Biblio Belles, Sarah Rostar z Books She Reads, Lauře Carter z Bookish Treasures a Alluře

LeBlanc z Teacups and Bookends. Jsem velice poctěna, že čtete moje knihy, a nejen že jste famózní bloggerky, taky jste skvělé osobnosti. A taky každému blogu, který mi pomáhal s propagací knihy předtím, než vyšla. Nemáte představu, jak hodně je to pro mě důležité, a potřebovala bych celou knihu, abych mohla jmenovat každého.

Mému agentovi, Danu Mandelovi, kdykoliv mi bylo úzko a nechtělo se mi pokračovat, tak jsem si vzpomněla na nadšení ve tvém prvním telefonátu a vzpomněla si, proč jsem vlastně začala psát. Tvoje podpora je naprosto neocenitelná a ta od Caspera Dennise a Abnera Steina tady ve Spojeném království taky. V oblasti agentů jsem měla neuvěřitelné štěstí!

Mému partnerovi, Darrylovi. Už mi opravdu dochází slova, za co ti ještě poděkovat, tak snad bude stačit, že ti děkuju za pomoc s formátováním. Radši ti věnuju třetí díl a pozvu tě na pivo. Jasně, pojďme na pivo.

Mé editorce Anně McNeil z nakladatelství Hachette UK. Děkuji všem za skvěle odvedenou práci na této knize. Díky vám všem je tato kniha mnohem mnohem lepší. Děkuji za pomoc. Jste báječní.

VĚNOVÁNÍ

Tuhle knihu věnuji mému bratru Johnovi, který ji mimochodem nebude nikdy číst, kvůli erotickému obsahu. Rád by věřil tomu, že mé děti přinesl čáp – a to je cool.

Je to člověk, který na setkání každému oznamuje, co dělám a jak jsem v tom úspěšná, jen proto, že je na mě pyšný. Když jsem dospívala, tak jsem strašně chtěla být jako on, ale teď jsem ráda, že jsem tím, kým jsem...

John, děkuju, že jsi byl tím nejlepším vzorem a bratrem, jakého jsem si mohla přát, a taky za to, že jsi mi celý život pomáhal a podporoval mě. Neříkám ti to často, ale mám tě ráda, brácho.

1

Megan

V životě každého člověka je alespoň jedno rozhodnutí, které je zatraceně těžké udělat.

Ve svých devatenácti letech už můžu říct, že moje dosud nejtěžší rozhodnutí je, jestli využít toho, že je Braden celý víkend pryč, a udělat to, co chci udělat.

Ten, s kým bych to ráda udělala, právě sedí na druhé straně kuchyně. Jako obvykle vtipkuje s kluky a pokaždé, když se kolem něj mihne nějaká pitomá slepice, nedokáže se ovládnout a očima těká směrem k ní. Pak pohlédne na mě a jeho rty vykouzlí úsměv. Jako kdyby věděl, že ho celou dobu pozoruju. Rty se mu lehce zachvějí a jedno obočí pomalu nadzvedne. Typický příklad jeho namyšlenosti, která vyzařuje z prakticky každé jeho pózy. S tázavým výrazem se poškrábe na bradě.

Zvednu svou sklenici a usrkávám přes brčko. Nohou poklepávám do rytmu hudby, která pulzuje z druhé strany pokoje, a snažím se, abych neuhnula pohledem první.

Vím přesně, kým chci dneska být. Chci být tou, kterou si dnes odvede nahoru, nechci ho zase a znovu sledovat, jak odchází s jinou. Jen si nejsem jistá, jestli mi bude stačit jediná noc. Jestli budu schopna jen tak odejít.

Jsem do něj zamilovaná přesně tři měsíce, jeden týden, pět dní, dvanáct hodin a třicet sedm minut – plus minus.

Nikdy jsem se o tom nikomu ani slovem nezmínila. A rozhodně to nemám v plánu.

Na tváři se mu rozprostře lehký úsměv a já nakonec uhnu pohledem první. Kyle je příliš zaměstnán zábavným rozhovorem s Lilou a Kay na opačném konci baru, tak se radši obsloužím sama a doplním si prázdnou sklenici ledem.

V některých chvílích si přeju, abych do Berkeley nikdy nešla. Abych radši studovala někde jinde – někde, kde nebude Braden. Někde, kde bych se nemusela bát, že vždycky, když se na mě někdo jen podívá, tak mu nakope prdel. Přece jenom jsem si toho užila dost na střední, ne?

„Nevzpomínám si, kdy jsem tě naposledy viděl samotnou,“ uslyším Astonův hlas, zatímco si sedá na barovou stoličku vedle mě.

„Nestává se to často. Ale to samé se dá říct i o tobě,“ odpovím pomalu a zahledím se do jeho šedých očí.

„Nestává se to často,“ zopakuje po mně jako papoušek s úsměvem na tváři.

„Čím to je, že nejsi v nějakém temném koutku se svou obvyklou společností?“

„Au, Megan. Jestli to náhodou není náznak hořkosti, co slyším ve tvém hlase.“

„Znechucení,“ zamumlám. „Nepleť si to, Astone.“

„Myslím, že si to jenom nalháváš,“ poznamená. Nakloní se ke mně trochu blíž, až se dotkneme koleny. „Tak za deset minut nahore, Megan.“

Zlehka zakroutím hlavou a v tom okamžiku je pryč. Kyle beze slova doplní mou sklenici. „Jsi dneska nějaká tichá,“ poznamená a nahne se ke mně z druhé strany baru.

„To se sem tam stane,“ usměju se.

„Je to divné, když tady Maddie s Bradenem nejsou, co?“

„Možná trochu,“ pokrčím rameny. „Ale stejně, alespoň už vyřešili všechny ty svoje problémy, takže my ostatní můžeme dále žít normální život.“

Kyle si odfrkne. „To je fakt. Braden neuvěřitelně vyšiloval, když tenkrát zmizela v Brooklynu. Bylo to jako žít s holkou bě-

hem menstruace. A právě kvůli takovým scénám jsem zdrhnul z domu.“

„Tak se musíš snažit zdržovat v jiné společnosti. Třeba mezi nějakými kluky, jejichž jediným cílem není vrznout si za každou cenu.“

„Takoví tady nejsou,“ usměje se.

„To máš asi pravdu.“

„Ale ty vypadáš, že bys *to* potřebovala.“

„Zrovna, když jsem si začínala myslet, že jsi jeden z mála slušných kluků, tak řekneš tohle,“ převrátím očima.

„Hej, tak si to tak neber,“ zazubí se. „Vsadím se, že bys neměla nouzi o zájemce. Minimálně co se týká támhle toho neandrtálce.“

Kousnu se do rtu a přemáhám smích. „Ta věc s neandrtálcem se fakt chytla, co?“

„Ani nevíš jak,“ odpoví Kyle a v očích se mu zablýská.

Proč jsem si radši nevybrala jeho? Vždyť se svými nepoddajnými černými vlasy a světle hnědýma očima vůbec nevypadá špatně. I postavu má dobrou – ne sice tak nápadnou jako Braden, ale očividně je vypracovaný. Mohl by pro mě být skvělým rozptýlením – kdybych však nebyla už tak dost rozptylována Astonem.

Kopnu do sebe zbytek drinku a položím sklenici. „Vyříd' Lile, že se uvidíme zítra. Jdu zpátky na kolej.“

„Spolehni se,“ přikývne Kyle a otočí se.

Rychle se rozhlédnu kolem dokola a vyletím z kuchyně. Zmocňuje se mě paranoia, když se prodírám obývacím pokojem směrem ke schodům do horního patra. Upravím si oblečení a šinu se po schodech přímo k Astonovu pokoji.

Dneska to chci risknout. A že je to velký risk.

Ucítím stisk ruky a za chvíli už jsem přitisknuta zády ke stěně. Můj výkřik je umlčen jeho ústy a veškeré pokusy o vymanění se z jeho sevření jsou marné.

„Neboj se, nic ti neudělám,“ zašeptá Aston. „Jedině kdybys chtěla.“

Konečně otevřu oči. „Jsi prase.“

„A stejně jsi přišla.“

„Vypadá to tak,“ odpovím tiše a zabořím pohled do země.

Opatrně mě chytne za bradu, druhou rukou zajede do vlasů a něžně otočí mou hlavu k sobě. Naše rty se opět setkají a já zavřu oči. Rukama pevně sevřu límec jeho trika a tělem se k němu co nejbližše přitisknu. Aston se chvíli věnuje mému spodnímu rtu a poté mě políbí a já se celá rozechvěju.

Bleskurychle se kolem mě prosmýkne, nahmatá klíč od pokoje a strčí jej do klíčové dírky. Odemkne a zatlačí mě dovnitř. Já se vůbec nebráním. Nohou odkopne pohozené věci na podlaže a zabouchne za námi.

Vzdálenost mezi našimi těly je stále menší a já jasně cítím jeho zrychlený dech. Zavřu oči a zase ho políbím. Rychlým pohybem mě chytne za zadek a přitáhne si mě ještě blíže.

Konečně se odhodlám pustit límec jeho trička a rukama kloužám po jeho hrudi až k pasu, ramínka mých šatů mi padají z ramen a odhalují nahou kůži. Rukama vklouznu pod jeho polo triko, a zatímco vnímám teplo jeho těla, prsty zkoumám svaly vypracovaného břicha. Na chvíličku naše sevření poleví, přetáhne si triko přes hlavu a zahledí se mi do tváře. Zuby si skousnu spodní ret a očima fascinovaně sjíždím jeho odhalené tělo. Už jsem samozřejmě kluky bez trika viděla, dokonce i jeho, ale nikdy jsem si nevšimla, jak moc je krásný. Jeho hrud' je pevná a vypracovaná, ale nijak přehnaně. Nejvíce mě překvapuje jeho vyrýsované břicho. Nemám nejmenší tušení, jak se mu to podařilo, protože jsem ho nikdy neviděla dělat jiný sport než občasný ležerní fotbálek s kluky na dvorku.

Ale v tuhle chvíli je mi to vlastně úplně jedno.

Postoupím si o kousek dopředu a lehce se dotknu ústy jeho hrudi. Něžně mě chytne zezadu za hlavu a políbí mě na ušní lalůček, poté pokračuje přes krk směrem k mým obnaženým ramenům. Celá se zachvěju, když mě rukama přejeje po celé délce zad. Jedna ruka zabloudí k mému prsu, a když ho sevře, v tu chvíli zasténám. Znovu mi lehce klouže po těle, až nahmatá lem mých šatů, a přetáhne mi je přes hlavu. Poté se přesuneme rovnou k posteli.

Spadnu na ni zády, Aston ze sebe strhá džíny a lehne si na mě. Pevně se ke mně přitiskne a já vím, že je připravený. Ovinu nohy

kolem jeho pasu a ústy vyhledám ta jeho. Spojíme je ve vášnivém polibku. Tiše zasténá a sevření ještě více zesílí. Jazykem prozkoumává má ústa, zatímco já mu prsty bořím do vlasů. Rukama bloudí po mém těle, laská mě a hladí, až mi naskakuje husí kůže. Cítím slastné chvění a každá moje část křičí, že ho chce, že ho potřebuje.

Trochu zasténám – napůl frustrací a napůl chtičem, na což Aston zareaguje polibky, kterými zasypává celé mé tělo. Jeho rty a krouživé pohyby jazykem mi na kůži zanechávají vlhké stopy. Prsty zachytí mé kalhotky a svižným pohybem je stáhne. Zatímco jeho polibky neustávají, cítím, jak jeho prsty našly můj klitoris, a dech se mi prudce zrychlí. Zkušenými krouživými pohyby palcem mě dovádí až na pokraj vyvrcholení, prudce se prohnu v zádech a přitisknu se k němu.

Aston mi krk posévá polibky, dech mu ztěžkne a svaly se napnou. Zasténání, kterému nemůžu nijak zabránit, mu dává najevo, že chci víc. Na kůži se mi perlí kapičky potu a podmanivý pocit rozkoše se mi rozlévá po těle jako vlna tsunami.

Aston přesune ruku do šuplíku u své postele. Zuby roztrhne obal kondomu a nasadí si ho.

„Čekal jsem na tebe tak dlouho,“ zašeptá mi do ucha a položí se na mě. Lehce roztáhnu nohy, skoro jako bych ho zvala dovnitř. Vnikne do mě, já zasténám a nehty mu zaryju do zad. „Tak hrozně dlouho, Megan.“

Vydechnu a opět jej pevně chytím za záda. Pohybujeme se spolu v rytmu a já si vychutnávám každyčký kousíček jeho těla.

„Tak ses konečně dočkal,“ odpovím.

Pevně mě obejmě, přitiskne k sobě a dlouze roztřeseně vydechne, jako by to vůbec nebyl Aston. „Jo,“ oddechne. „Dočkal.“

2

Aston

Včerejší noci bych měl pořádně litovat.

Měl bych se oběsit a cítit se jako kretén, který zradil svého nejlepšího kamaráda. Což jsem včera udělal. Vyspat se s holkou, která je prakticky jeho sestra? To je hodně na hovno, dokonce i v porovnání s tím, co normálně dělám. Měl bych se cítit jako největší kretén na světě.

A taky že jo – cítím se tak, ale ne z důvodu, z jakého bych měl. Vůbec toho nelituju a už vůbec se neoběsím kvůli tomu, že jsem udělal něco, co jsem udělat chtěl. Jediný důvod, proč se cítím jako kretén, je, že v tomhle kampusu je přibližně padesát tisíc studentů, z toho dobrých dvacet tisíc holek a já si mohl vybrat kteroukoliv z nich.

Ale místo toho jsem si vybral Megan.

Jedinou holku, která je pro mě nebezpečná. Jedinou, která by mě dokázala zbavit mojí image drsňáka. Ona je snad jediná holka na světě, která by mohla probudit ve mně dlouho potlačované city. Během chvílky by mohla rozbít tu tvrdáckou slupku, kterou se úzkostlivě snažím držet pohromadě.

Měl jsem se od ní držet kurva daleko.

A to jsem neudělal.

A teď už vím, jak voní její kůže, jak sladce chutnají její polibky, a znám ten pocit blízkosti v intimním objetí. A taky vím, jaké

to je, když mi zaryje nehty do zad, cítím její dech a jak sexy to je, když díky mně sténá.

A taky vím, že to bude zázrak, pokud se mi podaří držet se od ní co nejdál.

Vezmu do ruky mobil a najdu její jméno. I tahle maličkost dokazuje, že včerejší noc byla něčím víc, než jsem si myslel.

Jsem si jistý, že jsem včera v noci byl tvým žolíkem. Odešlu zprávu a při vzpomínce na naši konverzaci v Las Vegas se zazubím. Když už nic, tak ji aspoň rozesměju, protože i když ji nemůžu vidět, tak si dokážu představit, jak se bude usmívat při čtení mé zprávy. Celý obličej se jí rozzáří a bude ještě krásnější než normálně.

Tak ses přece jen něco ve Vegas přiučil, co? Odepíše.

Usměju se ještě více a odpovím. *To bys měla vědět nejlíp, kotě. ;)*

Převalím se na posteli a uvelebím se přesně v té části, kde ještě včera v noci ležela. Šfouchnu do kalendáře a okamžitě si všimnu data, které se ze všech sil snažím ignorovat.

Tenhle týden je obvykle jeden z mých nejtěžších. Týden, který teď ze všech nejvíc nenávidím a miluju zároveň. Protože můj život zlepšil, ale absolutně zničil život mému staroušovi.

Co je pro jednoho člověka požehnáním, může být prokletím pro druhého.

I když je na mě ještě brzy, vylezu z postele, hodím na sebe nějaké oblečení a vezmu klíčky od auta. Starouš mě sice pravděpodobně přetáhne svojí berlí za to, že jsem se objevil před obědem, ale je to určitě lepší než být zavřený v pokoji s hlavou plnou sraček. Vyklouznu vchodovými dveřmi nepozorován, skočím do auta a rychle mizím od domu, ve kterém by se to každou chvíli mohlo začít hemžit. Ke staroušovi to není daleko, hlavně kvůli tomu, že trval na odstěhování ze San Franciska, ale ne však ze Severní Kalifornie. A to je taky důvod, proč chodím na vysokou tady do Berkeley. San Francisko je totiž plné vzpomínek. Plné sraček, které mě nikdy nepřinutí vrátit se.

Zastavím před domem a ostré slunce, které vychází zpoza střechy, naznačuje, že celý den strávím prací na zahradě, kterou už on sám nezvládne. Zatlačím do vchodových dveří a ihned mě

do nosu praští kouř z doutníku. Zkřívím tvář, jako ostatně každou neděli, a přichystám se na naše klasické přivítání.

„Fakt bys mohl přestat kouřit, starouši.“

Domem slyším jako vždy přicházet jeho typickou posměšnou odpověď hlubokým a nakráplým hlasem: „Tohle mi říkáš každý týden, chlapče, a stejně ti pokaždé odpovím to samé – přál bych si, abys mě přestal otravovat se svými názory o kouření.“

Zazubím se, nechám za sebou zavřít dveře a zamířím do pokoje. Starý vrásčitý muž, kterému říkám starouš, sedí na svém obvyklém místě u okna. Křeslo s květinovým vzorem je přibližně stejně staré jako on, ale musím říct, že ze starouše rozhodně vyzařuje mnohem více života.

„Já vím, ale za pokus to stojí, ne?“ pokrčím rameny a zabořím se do pohovky naproti němu.

Usměje se, otočí se ke mně a v koutcích jeho tmavě šedých očí se objeví vrásky. „Když myslíš, chlapče. Co mě tady otravuješ tak brzy ráno?“

Uhnu pohledem ven z okna. „Neměl jsem tuhle neděli nic lepšího na práci.“

To ho rozesměje. „Že se ptám. Všechno, co jsi musel, sis nejspíš odpracoval včera v noci.“

„Nejsi trochu starý na takové poznámky?“

„Proč? Protože jsem vrásčitý? Najdi mi nějakou pořádnou kost na páteční večer a budeš se divit, co dokážu.“ Naposledy si potáhne z doutníku a típne ho v popelníku na stolku, který je vedle jeho křesla.

„Ach jo, starouši,“ zavrtím hlavou.

„Tak koho jsi nasral tentokrát?“

„Kdo říká, že jsem někoho nasral?“

„Jsi tady o půl desáté ráno, chlapče! To je něco. Žádnou neděli nevystrčíš svůj líný zadek z postele před dvanáctou.“

„Nikoho jsem nenasral. A kromě toho jsem věděl, že můj ‚líný zadek‘ budeš dneska potřebovat.“

Starouš na mě upře svůj pronikavý pohled. Prsty klepe do područky u křesla a každý další úder je pronikavější než ten předešlý. Trvá to snad celou věčnost, než se při zkoumání mého obličeje konečně dobere výsledku. Poznám to na něm.

„Vím, co se mi chystáš oznámit, a pleteš se,“ řeknu pevným hlasem.

Začne opatrně. „Nikdy jsi o ní nemluvil.“

„Nechci o ní mluvit. Nemám k ní co říct.“

„Já myslím, že máš. Jenom předstíráš, že nemáš.“

Zavrtím nesouhlasně hlavou a uhnu pohledem. „A já si myslím, že se mě snažíš naštvat, starouši. Chápu to, jasné? Chybí ti a chceš o ní mluvit, ale já ne. Pro mě máma nebyla taková, jakou jsi ji znal ty. Nikdy, a to myslím opravdu *nikdy*, pro mě nebyla takovou osobou.“

„Nemůžeš žít s takovou zlobou navždy, chlapče.“

„Není to zloba,“ protestuju. „Je mi jí líto. Lituju života, který mě nutila žít, dokud nezemřela a dokud ses o mě nezačal starat ty.“

„Za celou tu dobu ses nenaučil odpouštět a zapomenout?“ řekne tišším hlasem, jehož tón mě přinutí podívat se zpátky na něj.

„Odpouštění a zapomínání jsou dvě úplně jiné věci, starouši. Můžeš odpustit a taky můžeš zapomenout, ale málokdy se stane obojí najednou. Nemůžu zapomenout na své dětství. Nemůžu vymazat jizvy. Nemůžu zapomenout na svůj život a na vzpomínky, které mě děsí. A z toho vychází, že nikdy nemůžu zapomenout, tím pádem ani odpustit. Je to jednoduché.“

Jeho šedé oči potemní zklamáním a smutkem. Zasáhne mě obvyklý pocit viny – viny z toho, že nenávidím člověka, kterého on miluje. Že nacházím úlevu v jeho beznaději.

„Starouši...“

„Ne,“ uhne pohledem zpět k oknu a soustředí jej na venkovní dvorek. „Chápu to. Ale rád bych pochopil i tebe, chlapče.“

„Není co chápat,“ odpovím. „Snažím se s tím srovnat, starouši. Nemůžu pořád žít ve sračkách z minulosti. Ani teď, ani potom.“

„Je třeba zbavit se plevelu v zadním rohu zahrady, vedle záhonku se zeleninou. Až to budeš mít hotové, tak potřebuju vykopat pár děr pro keře, které chci tento týden zasadit.“

Jsem vděčný za změnu tématu – a za útěk od tohoto rozhovoru.

„Keře?“

„Hortenzie. Pro tvoji babičku. Vždycky jenom hortenzie,“ zamumlá si pro sebe. „Kvůli její lásce a pochopení. Všichni je potřebujeme.“

Přikývnu, ačkoliv se na mě nedívá. Takhle si ji pamatuje. Zajímalo by mě, jestli je rád, že babička nemusela vidět, jak dopadla její jediná dcera. Zajímalo by mě, jestli je rád, že přes všechnu bolest, kterou si musela projít, nemusela vidět svou dceru zemřít.

A zajímalo by mě, co by si o mně ta žena, kterou si jenom matně pamatuju, myslela dneska.

Vezmu z kůlny lopatu a vydám se směrem k záhonku se zeleninou.

Babička by ze mě byla nejspíš znechucená, protože bůh ví, že ve mně není jediná věc, na kterou bych mohl být hrdý.

3

Megan

Nikdo o tom neví.

To je to, co si musím pořád opakovat. *Nikdo o tom neví.* Ne že by mi to pomohlo od stále stoupajícího pocitu neklidu a viny, kterého se nemůžu zbavit. Je to zkrátka staré klišé – rozum proti srdci.

Rozum mi říká, že jsem hrozná. Že jsem zradila svého nejlepšího kamaráda tím, že jsem se vyspala s jeho nejlepším kamarádem.

Ale srdce mi říká to, co bych měla dávno vědět sama, že tak hrozná nejsem – poprvé v životě jsem udělala něco, co jsem opravdu udělat chtěla. Bez toho, abych dopředu myslela na následky.

Jsem snad kvůli tomu lehkomyšlná a bezcitná? No s tou bezcitností to možná trochu přeháním, ale lehkomyšlná? Jedna moje část mi říká, že ano, ale ta druhá si myslí, že ne, a teď opravdu nevím, které z nich mám vlastně věřit.

Myšlenky mi víří hlavou rychlostí tornáda. Jedna je však silnější než ty ostatní – *byla včerejší noc chyba?*

Udělala jsem jedinou věc, o které jsem si řekla, že ji nikdy neudělám. Vyspala jsem se s nejlepším kamarádem svého nejlepšího kamaráda.

Jasně, mé předsevzetí vyhnout se tomu, se zhroutilo v okamžiku, co jsem se poprvé zahleděla do Astonových zamlžených šedých očí hned první den na vysoké. Nikdy jsem nepochybovala o tom, že mezi námi dvěma něco je. To zkrátka poznáš.

A to je asi ten důvod, že i když jsem se ze všech sil snažila držet se od něj dál, vždycky jsem jen těžko odolávala jeho domyšlivému úsměvu a chování děvkaře, které bylo srovnatelné možná tak s Bradenovým.

Ne že bych byla nadšená jeho chováním, vždyť bych nejradši zapálila umělé nehty, řasy a falešné přičesky každé holce, která s ním spala. Protože takové ony jsou – a on to ví. Všechny jsou falešné a vyumělkované.

Však víte, jak to myslím. Je snad něco špatného na pravých prsou a neupravených vlasech, jako bych právě vstala z postele? Jasně, je lehké to říkat, když máte přirozeně velká prsa jako já, ale o to nejde... stačí si přece pořídit push-upku.

Nejsem tak hloupá, abych krmila jeho ego předtím, než hupsne do postele s další rajdou. Víím, že nic víc než jen sex z toho nikdy nebude. Jedna jediná noc. Protože to je všechno, co Aston dokáže.

Maddie sice říkala, že Braden se nikdy v životě nezamiluje – a jak se spletla. Zamiloval se, ale Bray a Aston, to je úplně jiná liga. Jestliže měl Braden autobus plný holek, tak Aston nákladní loď. To si teď asi myslíte, že jsem pěkně hloupá.

Ale nejsem. Protože jsem nikdy nečekala, že bychom byli spolu. Jsem sice beznadějná romantička, která se snadno ztratí ve stránkách zamilovaného románu, ale nejsem tak naivní, abych věřila, že to takhle funguje i v reálném životě. Někomu se to třeba podaří, ale rozhodně ne každému.

Láska je vrtkává věc. Jenom proto, že existuje osoba, která v tobě dokáže zapálit oheň a vyvolat bouři, neznamená, že bude tvoje. Někdy ji třeba ani nepotkáš za celý život, nebo ano, ale načasování nemusí být správné.

Je mi devatenáct. Už víím něco o lásce i chtíči. Víím, jak velký je v tom rozdíl – a taky víím, že Aston je tím, kdo ve mně zapálí